

[Kulturministeren]

ikke er ganske uproblematisk, og der er i hvert fald ikke altid logik i den måde, hvorpå det foregår; det var også det, hr. Lysholm Christensen var inde på.

Derfor vil jeg sige her mod afslutningen, at det er et af de spørgsmål, som jeg også interesserer mig for: Hvordan kan vi i fremtiden sikre på den ene side at fastholde den værdifulde tradition om et frit skolevalg og samtidig få en rimeligt afbalanceret styring af udviklingen, som gør, at vi også er i stand til at finansiere de initiativer, der bliver taget? Jeg håber, at skoleorganisationerne, som der er tradition for, vil gå ind i en sådan drøftelse og i et egentligt udvalgsarbejde, hvor vi nærmere kan analysere, hvordan man på en god og hensigtsmæssig måde kunne tilgodese på den ene side eleverne, skolerne, formen og på den anden side også samfundsøkonomien. Det spørgsmål vil jeg vende tilbage til på et senere tidspunkt.

Aage Frandsen (SF):

Man kan altid have forskellige overvejelser med hensyn til, hvornår det er det rette tidspunkt for at rejse en forespørgsel, stille et forslag. Det er også en slags argument for dem, der gerne vil være fri for at diskutere tingene; så siger man, sagen er god nok, men bare ikke lige nu. Og selv om der føres forhandlinger, og selv om ministeren indkalder til orientering, så er det altså i Folketinget, det er i folketingsalen, man diskuterer tingene. Men der er en tendens til i stigende omfang at henvise ting andre steder hen end til Folketinget. Derfor mener jeg, at der er nogle, der stadig væk skulle ihukomme Hørups gamle ord om, at der ikke er nogen over Folketinget.

Folketinget skal altså ikke selv sætte sig ud af kraft, og det mener jeg der er en stigende tendens til fra forskellige partiers side, bevidst eller ikke bevidst.

Vi har den 1. november i dag. Det var vist omkring den dato, KL skulle være færdig med sin undersøgelse, så vi må jo vente med at se på den, men jeg er 100 pct. sikker på, vi ikke bliver klogere af den; vi bliver endda lidt misinformeret, for jeg har set de spørgsmål, man har stillet. Jeg kender de undersøgelser – det går jeg også ud fra at ministeren gør – man laver i Efterskolernes Sekretariat, og jeg har endnu ikke grebet dem i en fejl, og jeg har heller ikke hørt ministeren sige, at dér har de lavet en fejl, dér har de lavet noget forkert.

Det ved jeg selvfølgelig ikke om der kan være tale om, men jeg har aldrig hørt nogen sige det. De laver et utrolig godt materiale, som går på den enkelte elev, mens det, kommunerne gør, går ud fra kommunerne, og dér kan man godt få indtryk af, at nogle kommuner i virkeligheden giver mere, for de gør det over andre ordninger end det generelle tilskud til eleverne.

Derfor er jeg bange for, at vi ikke bliver klogere; tværtimod kan vi blive misinformeret på nogle punkter. Men lad mig nu se materialet, når det kommer. Jeg har nok materiale til at have et overblik over, hvor mange kommuner der ligger på forskellige intervaller.

Det, man har gjort fra Efterskolernes Sekretariats side, er, at man er i gang med at undersøge det, og nu har man cirka halvdelen af svarene hjemme, og derfor kan man danne sig et ganske godt overblik over det. Derfor synes jeg, det er udtryk for, at man vil skubbe problemerne foran sig og så i den grad hensyntagen til Kommunernes Landsforening.

Her vil jeg henvise til, hvad ministeren selv svarede Folketingets Uddannelsesudvalg den 8. september 1989, ikke 1990, men 1989. Ministeren svarede: »Hvis det viser sig, at kommunerne benytter frivilligheden til helt at undlade at yde støtte, eller at der bliver meget store forskelle i støtten fra kommune til kommune, vil jeg tage spørgsmålet om kommunalt bidrag til staten op til overvejelse og drøftelse med Kommunernes Landsforening og eventuelt fremkomme med lovforslag herom.«

Det er altså over et år siden. Derfor er der sådan set ikke nogen grund til at give ministeren et pålæg på nuværende tidspunkt, medmindre ministeren ikke vil følge sin egen intention fra for godt et år siden.

Dernæst tilskudsformerne. Vi er selvfølgelig tilhængere af, at de skal være indtægtsregulerede. Det har vi statens tilskud til. Det afhænger selvfølgelig af, hvordan man indretter ordningen, men det er ikke nødvendigt at indrette kommunernes tilskud sådan, at det bliver specielt indtægtsreguleret. Det afgørende er, at der er et grundbeløb, om det så er staten eller kommunerne, der betaler det, og så er der et indtægtsbestemt beløb.

I den forbindelse mener jeg det er rigtigt, at ministeren også ser på det statslige tilskud med hensyn til den aftrapning, der er. Det er jo sådan, at 80 pct. af eleverne enten får højeste eller